

1 Recunoscând și acceptând lucrarea lui Dumnezeu

*Drept răspuns Isus le-a zis: „Vă rătăciți! Pentru că nu cunoașteți nici Scripturile, nici puterea lui Dumnezeu“
Matei 22:29*

Apoi S-a depărtat de ei ca la o aruncătură de piatră, a îngenunchiat, și a început să se roage, zicând: „Tată, dacă voiești, depărtează paharul acesta de la Mine! Totuși, făcă-se nu voia Mea, ci a Ta!“ Atunci I s-a arătat un înger din cer ca să-L întărească. A ajuns într-un chin ca de moarte, și a început să se roage și mai fierbinte; și sudoarea I se făcuse ca niște picături mari de sânge, care cădeau pe pământ. După ce s-a rugat, s-a sculat, și a venit la ucenici; i-a găsit adormiți de întristare și le-a zis: „Pentru ce dormiți? Sculați-vă și rugați-vă, ca să nu cădeți în ispită“. Luca 22:41-45

S-a depărtat a doua oară și s-a rugat zicând: „Tată, dacă nu se poate să se îndepărteze de Mine paharul acesta, fără să-l beau, făcă-se voia Ta!“ ... I-a lăsat din nou, s-a depărtat, și s-a rugat a treia oară, zicând aceleași cuvinte. Matei 26:42,44

Și ca să nu mă umflu de mândrie din pricina strălucirii acestor desoceriri, mi-a fost pus un țepuș în carne, un sol al lui Satan, ca să mă palmuiască și să mă împiedice să mă îngâmf. De trei ori am rugat pe Domnul să mi-l ia. Și El mi-a zis: „Harul Meu îți este de ajuns; căci puterea Mea în slăbiciune este făcută desăvârșită“. Deci mă voi lăuda mult mai bucuros cu slăbiciunile mele, pentru ca puterea lui Cristos să rămână în mine. 2 Corinteni 12:7-9

El Și-a arătat căile Sale lui Moise, și lucrările Sale copiilor lui Israel. Psalmul 103:7

A adunat pe toți preoții cei mai de seamă și pe cărturarii norodului, și a căutat să afle de la ei unde trebuia să Se nască Cristosul. „În Betleemul din Iudea“, i-au răspuns ei, „căci iată ce a fost scris prin prorocul : «Și tu, Betleeme, țara lui Iuda, nu ești nici de cum cea mai neînsemnată dintre căpeteniile lui Iuda; căci din tine va ieși o Căpetenie, care va fi Păstorul poporului Meu Israel»“. Matei 2:4-6

Unul din ei, Caiafa, care era mare preot în anul acela, le-a zis: „Voi nu știți nimic; oare nu vă gândiți că este în folosul vostru să moară un singur om pentru norod, și să nu piară tot neamul?“ Dar lucrul acesta nu l-a spus de la el; ci, fiindcă era mare preot în anul acela, a prorocit că Isus avea să moară pentru neam. Ioan 11:49-51

Dar iată legământul pe care-l voi face cu casa lui Israel, după acele zile, zice Domnul: „Voi pune legile Mele în mintea lor și le voi scrie în inimile lor; Eu le voi fi Dumnezeu lor, și ei vor fi poporul Meu. Și nu vor mai învăța fiecare pe vecinul său, zicând: «Cunoaște pe

Domnul!» Căci toți Mă vor cunoaște, de la cel mai mic până la cel mai mare dintre ei“. Evrei 8:10-11

În primul pasaj citat găsim că, cu câteva zile înainte de moartea Domnului Isus, niște saducheii I-au pus întrebări cu privire la înviere. Ei au spus: „Erau dar la noi șapte frați. Cel dintâi s-a însurat și a murit; și, fiindcă nu avea copii, a lăsat fratelui său pe nevasta lui. Tot așa și al doilea și al treilea, până la al șaptelea. La urmă, după ei toți, a murit și femeia. La înviere, nevasta căruia din cei șapte va fi ea? Fiindcă toți au avut-o de nevastă“. Domnul le-a dat un răspuns foarte clar: „Vă rătăciți! Pentru că nu cunoașteți nici Scripturile, nici puterea lui Dumnezeu“. Nu intenționez să explic această întâmplare complicată, ci vreau să scot din acest verset două principii profunde ce privesc viața noastră spirituală. Primul se referă la înțelegerea Scripturii, iar cel de-al doilea la cunoașterea puterii lui Dumnezeu. Aceste două principii arată faptul că un creștin trebuie să aibă două feluri de cunoașteri: cunoașterea Scripturii și cunoașterea puterii lui Dumnezeu.

În mod obișnuit, copiii lui Dumnezeu care Îl caută cu adevărat pe El se împart în două categorii: o categorie îi reprezintă pe cei care cunosc Biblia, dar cunosc prea puțin puterea lui Dumnezeu; cealaltă categorie îi reprezintă pe cei care nu cunosc prea bine Biblia, dar cunosc puterea lui Dumnezeu. Foarte rar se întâlnesc creștini la care să existe un echilibru coresponsător în această privință. Nu voi vorbi acum despre importanța relativă a acestor două principii, ci vreau mai degrabă să spun tuturor că nu este suficient doar să cunoști Biblia — trebuie să cunoști și puterea lui Dumnezeu. Dați-mi voie să vă consider pe toți ca fiind dintre aceia care înțeleg Scriptura, astfel încât să putem să ne îndreptăm atenția asupra modului în care Îl cunoaștem pe Dumnezeu. Doar cunoașterea Scripturii nu este suficientă; noi trebuie să Îl cunoaștem pe Dumnezeu însuși. Dar a-L cunoaște pe El presupune a fi în părtășie cu Dumnezeu și a-L lăsa pe El să lucreze în viața noastră.

Nu vom ajunge la cunoașterea lui Dumnezeu dacă nu suntem în părtășie cu El și dacă nu ne așteptăm ca El să lucreze în noi. Căci calea spre cunoașterea lui Dumnezeu trece prin tratamentele pe care ni le aplică El. Nu există altă cale. Fiecare dintre noi trebuie să fie convins de acest lucru.

Cunoașterea Bibliei nu este echivalentă cu cunoașterea lui Dumnezeu

Știm că, într-o zi, niște oameni au sosit la Ierusalim și au întrebat: „Unde este Împăratul de curând născut al iudeilor?” Au mers înapoi și-ncolo punând această întrebare. Irod a auzit și s-a tulburat. A chemat la el pe preoții cei mai de seamă și pe cărturari pentru a afla unde trebuia să se nască Cristosul. Când preoții și cărturarii au auzit această întrebare, a răspuns oare vreunul dintre ei că trebuie să meargă acasă și să cerceteze Scriptura, sau că a uitat să-și aducă Biblia? Nu, ci l-au citat pe dată, din memorie, pe proroc: „În Betleemul din Iudea“. Aceasta arată cât de bine cunoșteau Scriptura. Puteau da răspunsuri pe loc atunci când erau întrebați. A fost greșit răspunsul lor? Nicidecum. Totuși, lucrul surprinzător a fost că, după ce au dat răspunsul, nici unul dintre cărturari nu a pornit spre Betleem. Ceea ce știau era cât se poate de exact, cu toate acestea ei s-au mulțumit doar să-i îndrume pe magi spre Betleem. Ei erau ca un subofițer de la circulația rutieră care îi îndrumă pe oameni în direcția dorită de aceștia, în timp ce el rămâne la postul lui. Deși cunoștințele lor erau excelente, ei nu s-au dus să-L caute pe Mesia. Probabil că magii au aflat din scrierile lui Daniel despre nașterea Celui ce avea să fie Împărat al iudeilor, de aceea au parcurs o mare distanță pentru a-L găsi pe Domnul. Nu este ciudat că cei care aveau puține cunoștințe din Scriptură L-au căutat cu toată stăruința pe Împăratul iudeilor, în timp ce acei care se laudau cu o bună cunoaștere a Scripturii nu L-au căutat? După ce au călătorit mult pentru a-L afla pe Domnul, acei oameni

din Răsărit L-au găsit în cele din urmă. Rezultă deci că cei care au doar o cunoaștere scripturistică s-ar putea să nu Îl cunoască în realitate pe Domnul.

Acest lucru se dovedește adevărat nu numai în cazul nașterii lui Cristos, ci și în cazul morții Lui. Caiafa a fost cel care a prezis: „Oare nu vă gândiți că este în folosul vostru să moară un singur om pentru norod și să nu piară tot neamul?” (Ioan 11:50). Și totuși, cine L-a condamnat pe Domnul la moarte? Oare nu Caiafa și socrul lui, Ana? Vedem deci că nu este de nici un folos să ai o cunoaștere scripturistică fără a avea și o cunoaștere reală a lui Dumnezeu. Dumnezeu a vorbit în repetate rânduri prin prorocul Ieremia: „Voi pune Legea Mea în lăuntru lor și o voi scrie în inima lor... Nici unul nu va mai învăța pe aproapele sau pe fratele său, zicând: «Cunoaște pe Domnul!» Căci toți Mă vor cunoaște, de la cel mai mic până la cel mai mare“ (Ieremia 31:33-34). Nu este suficient a avea doar o cunoaștere mentală a Bibliei; o astfel de cunoaștere trebuie scrisă și în inima omului. A o avea scrisă în inimă înseamnă a-L cunoaște pe Dumnezeu. Dorim ca frații și surorile să-și dea seama cât de insuficientă este cunoașterea mentală a Bibliei. Trebuie să căutăm să-L cunoaștem și pe Dumnezeu.

Astăzi predomină o situație de plâns: puțini sunt cei care Îl cunosc cu adevărat pe Dumnezeu. Fraților, putem să ascultăm mereu învățăături biblice și totuși să nu-L cunoaștem pe Dumnezeu. Cel care posedă doar cunoștințe din Biblie seamănă cu un om care se luptă folosind ca armă o simplă trestie: se va pleca cum bate vântul; el nu are putere de a lupta. Dați-mi voie să întreb: Cine poate afirma azi că cunoaște planul lui Dumnezeu, gândul lui Dumnezeu, voia Lui și căile Lui? Eu spun adeseori că a-L cunoaște pe Dumnezeu este un lucru neprețuit; nimic nu se poate compara cu aceasta. Unii oameni pot să deschidă Biblia și să vorbească destul de bine pe marginea unui text din ea și, totuși, să nu Îl cunoască pe Dumnezeu, să fie străini de El. Cunoașterea Bibliei trebuie să ne ducă la cunoașterea lui Dumnezeu. Din păcate, nu așa stau lucrurile în zilele noastre.

Cum să-L cunoaștem pe Dumnezeu

În grădina Ghetsimani, Domnul Isus s-a rugat pentru a afla voia lui Dumnezeu. Ghetsimani înseamnă presă de ulei. Domnul Isus a știut că trebuia să scoată uleiul prin stoarcere acolo. El a îngenunchiat și s-a rugat: „Tată, dacă voiești, depărtează paharul acesta de la Mine! Totuși, făcă-se nu voia Mea, ci a Ta“ (Luca 22:42). Biblia ne spune că El s-a rugat a doua oară și a treia oară în același fel. El nu s-a rugat doar o dată, pentru a abandona apoi cu nepăsare această chestiune. Nu, s-a rugat de trei ori. Iar după ce s-a ridicat de la rugăciune, adică după ce a terminat să se roage, Domnul a mers la ucenicii Lui și le-a zis: „Dormiți de acum și odihniți-vă! Iată că a venit ceasul ca Fiul omului să fie dat în mâinile păcătoșilor“ (Matei 26:45). Când s-a rugat în Ghetsimani, El a spus: „Dacă este cu putință, depărtează de la Mine paharul acesta! (Matei 26:39). Dar când Petru și-a scos sabia și a tăiat urechea robului marelui preot, Domnul a declarat: „Nu voi bea paharul pe care Mi l-a dat Tatăl să-l beau?“ (Ioan 18:11). Așadar, în timpul rugăciunii în grădina Ghetsimani, paharul era încă sub semnul întrebării; dar după ce S-a ridicat de la rugăciune, El nu s-a mai îndoit de acel pahar, pe care era gata să îl bea. Rugându-se de trei ori, El a putut să-L cunoască pe Dumnezeu. El nu vroia să ia nimic ca pe ceva de la sine înțeles, ci căuta să-L cunoască pe Dumnezeu stând înaintea Lui în rugăciune. Acolo, în grădină, El a adus acea problemă înaintea lui Dumnezeu și, în același timp, Dumnezeu a lucrat ceva înlăuntru Lui.

Pavel a avut un țepuș în carne. Nu voi încerca să identific care a fost acel țepuș. E suficient să știm că a fost ceva ce îl deranja și îl străpungea ca un țepuș. El însuși s-a referit la acesta ca fiind un sol al lui Satan, deci trebuie să fi fost destul de neplăcut. Fără puterea lui Cristos, Pavel nu ar fi fost în stare să suporte acel țepuș. El s-a rugat de trei ori, cerând Domnului să îndeparteze țepușul. Domnul însă i-a spus: „Harul Meu îți este îndeajuns; căci puterea

Mea în slăbiciune este făcută desăvârșită“ (2 Corinteni 12:9). Lucrurile au devenit clare pentru Pavel. S-a mai rugat el și a patra oară? Nu, căci după ce s-a rugat a treia oară, Domnul i-a vorbit și problema s-a limpezit prin cuvântul Lui. Pavel nu a decis nimic după propria lui cunoștință, ci a stat înaintea lui Dumnezeu în rugăciune pentru a afla care era voia Lui în acel caz anume.

Din experiența Domnului nostru și din cea a apostolului descoperim următorul principiu: dacă vrea cineva să-L cunoască pe Dumnezeu, trebuie să învețe să petreacă timp înaintea lui Dumnezeu în rugăciune și să accepte lucrarea Domnului în viața Lui. Mulți creștini trec prin greutăți și probleme fără a învăța ce vrea Dumnezeu să lucreze în viața lor prin ele. Ei nu știu de ce le trimite El aceste greutăți. Astfel de oameni pot să citească Biblia în fiecare zi și să pară că au o anumită cunoștință și lumină, dar sunt ignoranți în ceea ce privește gândul lui Dumnezeu. Cunoașterea lor este în mod clar superficială. Din acest motiv, preaiubiților, trebuie să stăm înaintea lui Dumnezeu cu problemele noastre și să-L lășăm să lucreze în viața noastră prin intermediul lor. Atunci vom ajunge cu adevărat să-L cunoaștem pe El.

În practică

Să văd dau un exemplu. În viața fiecărui creștin există un păcat anume care îl cuprinde foarte ușor. Unii sunt atinși de un păcat, alții cad din cauza altui păcat. Unii nu pot să învingă mândria, alții nu pot să învingă gelozia, alții nu pot să învingă nervozitatea, alții nu pot să învingă lumea, alții nu pot să învingă poftele cărnii. Fiecare are un păcat anume de care este conștient, dar nu este capabil să-l învingă. Într-o zi el citește în Romani 6:14 că „păcatul nu va mai stăpâni asupra voastră“ și în Romani 8:1-2 că „nu mai este nici o osândire pentru cei ce trăiesc în Cristos Isus... legea Duhului de viață în Cristos Isus m-a izbăvit de legea păcatului și a morții“. El are acum această cunoștință din Scriptură, totuși, tot

nu poate învinge păcatul. Nu poate pune în practică adevărul pe care îl posedă. Mă tem că sunt printre noi mulți frați și surori care se află într-o dilemă similară. Dacă la o astfel de persoană vine un alt credincios care nu poate învinge păcatul și îi cere ajutor, ea va putea să-i vorbească pe larg despre măreața doctrină a învingerii păcatului, cu toate că ea însăși este încă legată de păcat. Rezultatul va fi că acel frate care a venit să ceară ajutor se va întoarce acasă înarmat cu unele cunoștințe despre modul cum să învingi păcatul, fără a avea însă experiența învingerii lui. Aceasta înseamnă că ceea ce unii posedă este doar cunoștința din Scriptură; ei nu au cunoscut lucrarea eliberatoare a lui Dumnezeu în viața lor și, astfel, nu cunosc puterea Lui.

Cum Îl cunoaștem atunci pe Dumnezeu prin intermediul tratamentelor pe care ni le aplică? Să zicem că ești o persoană care te enervezi repede. Mergi înaintea lui Dumnezeu în rugăciune cu această problemă. În același timp ceri și sfatul cuiva în privința învingerii acestui păcat. Fratele căruia te-ai adresat s-ar putea să-ți spună în felul următor: trebuie să Îi ceri lui Dumnezeu să scoată din tine rădăcina acestui păcat al nervozității întocmai cum se face cu un dinte stricat. (Am dori să se *poată* întâmpla astfel, dar știm că este absolut imposibil. Păcatul nu va fi scos, ci se va înrădăcina și mai adânc cu cât încerci mai mult să-l scoți! Un asemenea sfat nu va fi de nici un folos, după cum dovedește experiența.) După ce ești sfătuit în felul acesta, te rogi lui Dumnezeu ca atare. Dar în loc să fie smuls, te trezești că păcatul se înrădăcinează tot mai adânc în tine. Tu ești însă o persoană care se teme de Dumnezeu, astfel că nu vei trece cu vederea păcatul pe care nu îl poți învinge. Trebuie să stai înaintea lui Dumnezeu ca El să îți facă lumină. Te rogi — nu o dată, ci de două sau de trei ori — cerându-I să-ți arate unde este, de fapt, problema. Procedând astfel, Dumnezeu îți va arăta adevărul din Romani 6:6, și anume că El nu se ocupă de trupul păcatului, ci de omul cel vechi. El nu smulge rădăcina păcatului din carne, ci îl răstignește pe omul cel vechi pe cruce.

După un timp te trezești din nou că îți ieși din fire. De data asta apelezi la un alt frate pentru ajutor. Poate că acesta îți va spune că, întrucât omul nostru cel vechi a fost răstignit împreună cu Cristos, tu trebuie să te socotești ca fiind deja mort și atunci vei învinge. În felul acesta ai dobândit niște cunoștințe în plus. Când vine ispita, te socotești mort. Cine s-ar fi gândit că, ori cât de mult te-ai socoti, tot așa îți ieși din fire. Metoda aceasta nu ajută la nimic. Deși Biblia afirmă în mod limpede că, socotindu-te, poți fi învingător, tu tot nu învingi. Fiind temător de Dumnezeu, stai din nou înaintea Lui cu această problemă. Atunci ți se va arăta că socotirea nu trebuie să pornească din momentul ispitirii, ci cu mult mai în urmă, acum mai bine de o mie nouă sute de ani — atunci ai murit deja împreună cu Cristos! Prin urmare, inima ta trebuie să-și găsească odihna în lucrarea terminată a lui Cristos. Ori de câte ori vine ispita, știi că omul tău cel vechi a murit acum mai bine de o mie nouă sute de ani. Nu ai nevoie să te ții strâns de nici un cuvânt, ci doar să te bazezi pe ceea ce Dumnezeu a făcut deja pentru tine.

Nu trece însă mult timp și iarăși îți ieși din fire. Dacă nu ai fi o persoană temătoare de Dumnezeu, probabil că de data asta ți-ai pierde orice nădejde. Dar tu te temi de Dumnezeu, de aceea nu poți fi mulțumit să ai doar cunoștințe din Biblie. Din nou stai înaintea Domnului, întrebându-L: „Doamne, Cuvântul Tău spune că omul meu cel vechi a fost răstignit împreună cu Cristos; de ce atunci nu pot nicidecum să înving acest păcat?” Încă o dată abordezi problema în fața lui Dumnezeu. S-ar putea ca El să îți arate unde greșești. S-ar putea să îți spună că El a îngăduit să cazi, deoarece tu nu cunoști stricăciunea propriei tale cărnii. Depinzi prea mult de tine însuși. În felul acesta înveți o altă lecție. Cunoscându-te pe tine însuși — cunoscând stricăciunea cărnii tale —, vei înceta a te mai încrede în carnea ta și Îl vei implora cu umilință pe Dumnezeu să te păzească.

Și totuși, după un timp oarecare, cazi iarăși. Fiind un om temător de Dumnezeu, vei veni din nou înaintea Lui și Îl vei întreba:

„De ce nici acum nu pot să înving acest păcat? Mi-am socotit omul meu cel vechi ca fiind mort, îmi cunosc carnea; din ce cauză sunt încă învins?” Te rogi o dată, de două ori, de trei ori, poate chiar de patru sau cinci ori. Îl rogi insistent pe Dumnezeu să îți vorbească. În cele din urmă El îți dă revelație. Ajungi să înțelegi că păcatul nu este altceva decât un rod al pomului. Întocmai cum pomul vieții produce un alt fel de rod în fiecare lună, la fel și rădăcina păcatului produce o mie de soiuri de roade. Rădăcina este una, dar roadele se înmulțesc în fiecare zi. Tu te ocupi necurmat cu acel păcat, dar neglijezi alte păcate. În timp ce alte păcate cresc, tu te întorci la acel vechi obicei de a păcătui. Căutând să rezolvi problema nervozității, treci cu vederea alte păcate. Și astfel, pe măsură ce manifestările celorlalte păcate iau amploare în tine, păcatul nervozității va urma același model. Uități să te ocupi de mândria și gelozia ta, de gândurile tale necurate, de multe alte păcate. Dacă te ocupi numai de nervozitatea ta, cu cât te vei ocupa mai multe de ea, cu atât vei suferi mai multe înfrângeri. Dacă însă te vei ocupa de toate păcatele, Dumnezeu te va binecuvânta.

După ce ai dobândit toate aceste cunoștințe, poți să presupui că te afli de acum pe cărarea biruinței și că îți vei putea petrece restul vieții în pace. Pe neașteptate însă, păcatul re apare și cazi din nou. De data aceasta este un moment cu adevărat critic. Nu poți să-l lași să treacă numai așa. Te apropii o dată în plus de Dumnezeu și Îi ceri să rezolve această problemă. După ce te-ai rugat o dată, și încă o dată, ți se dă o nouă revelație: Cum a fost viața ta după ce ai intrat în biruință? Aici Dumnezeu îți arată că lucrarea terminată a lui Cristos poate fi menținută numai în părtășie cu El. El îți face cunoscut că ai devenit delăsător în privința rugăciunii și a cititului Bibliei, că te scoli prea târziu în fiecare zi, deci ceva nu este în ordine cu părtășia ta zilnică cu Dumnezeu. Dumnezeu nu îți sugerează că lucrarea lui Cristos de la cruce nu mai are putere, ci vrea doar să îți spună că ceea ce Cristos a realizat la cruce trebuie păstrat viu în atmosfera părtășiei tale cu Dumnezeu.

Poate că după câteva zile îți ieși încă o dată din fire. Din nou te rogi și îi ceri lui Dumnezeu să se ocupe de tine. De data aceasta s-ar putea ca El să-ți arate că totul este în ordine cu tine, exceptând faptul că nu ai păzit o anume poruncă de-a Lui. Poate că este ceva ce El îți cere în mod deosebit. Ai acceptat lucrul acela, totuși încă vii cu scuze și amâni ascultarea. Ca rezultat, El îngăduie să-ți pierzi biruința. Din cauza neascultării tale în acel punct anume, păcatul tău inițial (nervozitatea) re apare. Așadar, prietenii mei, să nu credeți că, întrucât ați fost neascultători doar o dată într-un punct sau altă dată în alt punct, vă puteți aștepta să aveți biruința asupra păcatului. Eu am menționat deseori în trecut că secretul biruinței se află în încredere și ascultare. *Orice* slăbire a ascultării în vreun punct oarecare va duce, fără îndoială, la slăbirea credinței.

Omul care Îl cunoaște pe Dumnezeu

Dacă ai experimentat tratamentul Domnului în viața ta și ai ajuns la o adevărată cunoaștere a Lui, vei ști să discerți punctul peste care nu poate trece un creștin și vei fi capabil să îl ajuți, deoarece, de mai mult de cincizeci de ori, tu însuși ai avut parte de tratamentul Domnului în exact aceeași problemă. Nu le vorbești oamenilor numai despre Biblie, ci le vorbești despre Dumnezeu.

Într-o vară a avut loc o conferință condusă de mai mulți predicatori renumiți. Mi s-a spus să merg ca să-l ascult pe un anume predicator ce era apreciat pentru modul în care vorbea. M-am dus. El a vorbit despre umplerea cu Duhul Sfânt. Versetele citate din Scriptură au fost foarte adecvate. Ilustrările lui au fost superbe și prezentarea făcută a fost foarte logică. Dar după numai zece minute de când îl ascultam, m-am întrebat: Oare aceasta înseamnă a fi umplut cu Duhul Sfânt? Căci, deși vorbea bine, din câteva afirmații diletante se putea recunoaște imediat că el nu-L cunoștea pe Dumnezeu în acest punct. Nu cunoștea nimic despre umplerea cu Duhul Sfânt. De aceea, doar cunoașterea Bibliei nu ne oferă

cunoașterea lui Dumnezeu, nici nu ne face în stare să vorbim despre El. Noi trebuie să învățăm să umblăm pe calea crucii. E nevoie să suferim tratamente din partea lui Dumnezeu. Domnul Isus nu a desconsiderat voia lui Dumnezeu pe motiv că El era Fiul lui Dumnezeu. Dimpotrivă, s-a rugat Tatălui o dată, de două ori, de trei ori, până ce a putut spune: „Nu voi bea paharul pe care Mi l-a dat Tatăl să-l beau?”

Și apostolul Pavel s-a rugat de trei ori, până ce Domnul i-a spus că harul Lui era îndeajuns pentru el. Știm că Pavel nu a fost înțeleș de credincioșii din Corint. Epistolele către corinteni exprimă durerea lui, așa după cum Epistola către filipeni declară bucuria lui. Dintre toate epistolele lui, numai în acestea se vede așa de bine omul Pavel. Mie însă îmi place să le citesc mai mult pe cele către corinteni decât pe cea către filipeni. Credincioșii din Corint au avut niște păreri complet false despre el. L-au acuzat de viclenie și l-au judecat greșit cu privire la boala lui. El nu a insistat ca Dumnezeu să-i îndeapărteze țepușul, astfel încât să scape de batjocurile corintenilor, ci doar a spus: „În legătură cu acest lucru L-am implorat pe Domnul de trei ori să mi-l ia. Iar El mi-a spus: «Harul Meu îți este îndeajuns; căci puterea Mea în slăbiciune este făcută desăvârșită»“. Deoarece Dumnezeu a vorbit, el nu a căutat să-L determine să se răzgândească. Dimpotrivă, Pavel a declarat: „mă voi lăuda mult mai bucuros cu slăbiciunile mele, pentru ca puterea lui Cristos să rămână în mine“.

Nimeni nu-L va cunoaște vreodată pe Dumnezeu fără să fi cunoscut lucrarea crucii în viața lui. Am spus odată unor frați că nu este decât o singură cale de a înainta în viața creștină, și anume aceea de a suferi tratamente din partea lui Dumnezeu. Dacă refuzi aceasta, nu vei face nici un progres. În cazul în care vrei să obții doar cunoștințe din Biblie, nu ai nevoie decât să studiezi cu sârguință și să fii ajutat de cei care posedă cunoștințe biblice. Dar dacă vrei cu adevărat să-L cunoști pe Dumnezeu, trebuie să ai parte de lucrarea crucii în viața ta, căci nu este altă cale.

Eu prețuiesc foarte mult experiența acelor care Îl cunosc în adevăr pe Dumnezeu. Din vorbele lor ne putem da seama cât de bine Îl cunosc ei pe Domnul. O anume soră din Vest era cu adevărat o persoană care aștepta venirea lui Cristos. (Rețineți că mulți experți în ale profeției nu știu cum să aștepte venirea Domnului!) Când eram în prezența ei, știam că nu pot să o înșel, căci doar câteva vorbe rostite de ea dezvăluiau cât de familiarizată era cu lucrurile spirituale. Îmi aduc aminte de ultima zi a anului 1925 când m-am rugat cu ea. Ea s-a rugat astfel: „O, Doamne, cu adevărat vei lăsa să treacă anul 1925? Trebuie să aștepti până în 1926 ca să revii? Chiar și în această ultimă zi a anului eu continuu să Te rog să vii astăzi“. Eu știam ce se ruga. După câteva luni, m-am întâlnit cu ea pe stradă. M-a luat de mână și mi-a spus: „Frate, nu e ciudat că El nu a venit încă?“ Aceste cuvinte arătau că ea nu doar deținea cunoștințe privitoare la profeție, ci era o persoană care avea părtașie cu Domnul și care Îl aștepta cu adevărat pe El. Ea Îl cunoștea pe Dumnezeu; era o expertă în legătură cu cea de-a doua venire a Domnului.

Cu altă ocazie am întâlnit o soră despre care credeam că este o novice în lucrurile spirituale. Dar după ce am schimbat câteva vorbe cu ea, am descoperit că era o expertă. Ea învățase să stea în rugăciune înaintea lui Dumnezeu cu orice problemă și avusese parte de lucrarea crucii în viața ei.

Într-o zi, în Beijing, m-am întâlnit cu un credincios mai în vârstă. El nu avea multe cunoștințe biblice, nici nu era admirat pentru trăirea lui practică; totuși, Îl cunoștea cu adevărat pe Dumnezeu. La un moment dat, în timpul conversației noastre, a spus: „Cristos își asumă responsabilitatea pentru toate lucrurile“. Deși familia lui era destul de săracă, atât el, cât și soția lui erau fericiți. El a afirmat că, în ciuda multor probleme dificile din viața lui, Cristos și-a asumat responsabilitatea pentru fiecare dintre ele. Atunci eu l-am întrebat: „Ce responsabilitate aveți dumneavoastră?“ „Sunt răspunzător să cânt“, a replicat el. Aceasta era întocmai ca în cazul împăratului

Iosafat când a mers la război având cântăreți înaintea oștirii pentru a cânta laude Domnului (vezi 2 Cronici 20). L-am întrebat mai departe pe acel frate: „Ai renunțat la toate pentru Domnul. Ai vreun regret pentru ceea ce ai făcut?” El mi-a răspuns cu multă simplitate: „Se pare că nu prea înțelegi; Cristos, nu eu, răspunde de toate aceste lucruri“. Privitor la faptul că Cristos deține responsabilitatea pentru toate lucrurile, oricine poate să vadă că acest credincios este cu mult înaintea noastră și că noi trebuie să învățăm această lecție de la el. El este într-adevăr expert în acest aspect concret al vieții spirituale. Nu doar o cunoaștere a Bibliei trebuie să avem noi, ci acea cunoaștere care se învață de la Dumnezeu. O, numai aceia în viața cărora lucrează crucea știu ce înseamnă a suferi tratamentele lui Dumnezeu.

Trebuie să avem parte de tratamentele lui Dumnezeu

Dumnezeu trebuie să se ocupe nu numai de păcatul tău, ci și de împrejurările din viața ta. De exemplu, lași ca lucrurile ce apar în familia ta să vină și să plece cum le place? Sau, dacă într-adevăr te rogi, te rogi doar o dată și apoi te oprești, pentru că nu ai primit răspuns? Cum te poți aștepta să-L cunoști pe Dumnezeu? Nu așa a procedat Pavel. El s-a rugat de câteva ori până ce Domnul i-a răspuns. Dacă ești dispus să te rogi doar o dată, atunci mai bine nu te ruga deloc. Trebuie să te rogi o dată, de două ori, de trei ori; în cazul în care nu primești răspuns, trebuie să te rogi de zece ori sau chiar de o sută de ori, până ce Dumnezeu îți va vorbi.

Să reținem că graba nu are ce căuta în credință sau în rugăciune. Credința rezistă la trecerea timpului. Dacă Dumnezeu nu dă, putem aștepta până ce vom fi de o sută de ani. Noi nădăjdum împotriva oricărei nădejdi. Avraam L-a crezut pe Dumnezeu (Romani 4:18). Elisei i-a spus împăratului Ioas să lovească cu săgeata în pământ, dar împăratul a procedat astfel numai de trei ori, apoi s-a oprit. Din această cauză, prorocul i-a spus că îi va putea bate pe sirieni numai de trei ori, pe când, dacă ar fi lovit cu

săgeata de cinci sau șase ori, ar fi fost în stare să îi bată până i-ar fi nimic (vezi 2 Împărați 13:14-19). La fel este și rugăciunea noastră, ne rugăm de două sau de trei ori și apoi ne oprim.

Un slujitor al Domnului a spus odată: „Rugăciunea este ca și cum ai pune cărți de vizită pe un cântar. Pui o greutate de 30 de grame pe un taler al cântarului, și pui cărțile de vizită, pe rând, pe celălalt taler. Când prima carte de vizită este aruncată pe taler, ea nu poate ridica partea cântarului unde se află acea greutate. Pui carte după carte, totuși greutatea respectivă nu este afectată. Apoi, probabil după ce ai aruncat pe taler ultima carte de vizită, talerul cu greutatea pe el se ridică în sfârșit. La fel este și cu rugăciunea. Te rogi o dată, de două ori, de trei ori și apoi încă o dată. Poate că este ultima dată când te rogi, dar tocmai atunci vine și răspunsul“.

Din acest motiv, să învățăm să stăm înaintea lui Dumnezeu în rugăciune. Trebuie să-I cerem lui Dumnezeu să intervină în privința trupurilor noastre, a lucrărilor noastre, a mediului nostru de viață, a tot ceea ce ni se întâmplă. Am cunoscut o soră care avea mai mult de șaizeci de ani. Ea pretindea că nimic în viața ei nu a fost accidental. Am întrebat-o dacă afirmația ei era adevărată și mi-a răspuns pozitiv. Eu m-am gândit că ea putea face o asemenea declarație la modul teoretic, doctrinar, dar că, în realitate, acest lucru nu putea fi adevărat. Odată un frate a răcit și ea i-a scris, întrebându-l ce lecție a învățat prin acea răceală. Eu mă gândeam că poți foarte bine să întrebi pe cineva care s-a îmbolnăvit de febră tifoidă dacă a primit vreo învățătură de la Dumnezeu, dar cum să întrebi pe o persoană dacă a învățat ceva de la Domnul în împrejurările unei banale răceli? Totuși, acel frate a fost într-adevăr ajutat de ea. I-a răspuns că, la început, nici nu i-a trecut prin cap că ar avea ceva de învățat din acea răceală, dar, după ce a fost întrebat, s-a trezit la realitate și, în felul acesta, Dumnezeu a lucrat în viața lui și el a fost schimbat.

A fost un alt frate care avea o boală în familie. Din nou, cea soră i-a scris pentru a-i spune să nu lase boala să treacă la

întâmplare, ci să-și asume responsabilitatea rugăciunii pentru cel bolnav. Fratele respectiv a fost într-adevăr ajutat.

Odată însăși acea soră a căzut bolnavă la pat. Colega ei plecase în alt loc, bucătăreasa mersese acasă din anumite motive și ea nu avea nici un leu. A continuat să se roage în pat, întrebându-L pe Dumnezeu de ce trebuia să fie bolnavă în acea perioadă. Dumnezeu i-a răspuns că boala aceea nu era de la El, ci se datora unui atac din partea vrăjmașului. Atunci ea a declarat: „Dacă este ceva rău în mine, pot să fiu bolnavă; dar dacă este un atac satanic, nu trebuie să fiu bolnavă“. Patru zile la rând avusese febră mare, totuși în acel moment s-a sculat imediat din pat. Cu acea ocazie ea a compus următoarea cântare:

„Vrăjmașului mereu eu «Nu» îi spun,
Iar Tatălui din ceruri «Da»,
Căci sfatul și al Său plan veșnic
Desăvârșit să se împlinească-aș vrea.
Poruncile-Ți când le ascult,
Doamne, autoritate-Ți cer; și doresc
Ca prin puterea Duhului din mine
Al Tău plan veșnic să îl împlinesc“.

După ce a terminat această cântare, ea s-a dus afară să lucreze; boala îi dispăruse.

Sora aceasta vedea mâna lui Dumnezeu în orice situație s-ar fi aflat. Ea știa bine ce se înțelege prin biruința lui Cristos. Odată mi-a spus: „O, dacă ai cunoaște biruința lui Cristos!“ Nu mi-a fost greu să descopăr în Biblie pasaje precum cel din Coloseni 2:14-15 care vorbește despre triumful crucii lui Cristos, sau din Evrei 2:14 care vorbește despre faptul că, prin moarte, Domnul Isus a nimicit pe cel ce are puterea morții, sau din 1 Ioan 3:8 care afirmă că Fiul lui Dumnezeu S-a arătat ca să nimicească lucrările diavolului, sau din Apocalipsa 12:11 care declară că frații l-au învins pe Satan datorită sângelui Mielului. Totuși, de fiecare dată când o auzeam

pe această soră pomenind biruința lui Cristos, cuvintele păreau a avea un înțeles aparte în viața ei. Era ceva ce depășea puterea mea de înțelegere.

Odată m-am îmbolnăvit subit pe când stăteam în casa ei. Mă simțeam rău nu numai din punct de vedere fizic, ci eram tulburat și în mintea mea de niște lucruri. Ea a venit să mă vadă și atunci i-am mărturisit starea mea. La toate vorbele mele ea îmi replica, privindu-mă cu atenție: „Cristos este Învingătorul!“ Eu, la rândul meu, îi spuneam: „Nu mă deranjează această suferință fizică, dar mă trec sudori reci la gândul că poverile interioare nu sunt rezolvate“. Ea revenea cu același „Cristos este Învingătorul!“ Eu îi răspundeam: „Nu este așa. Poți proclama biruința lui Cristos asupra lui Satan, poți susține curățirea păcatului cu sângele scump; poți declara vindecarea de boală deoarece Cristos a purtat neputințele noastre. Față de toate acestea poți afirma că Cristos este Învingătorul. Dar acum eu sunt vinovat. Încă nu m-am împăcat cu Dumnezeu, deci cum poți să spui «Cristos este Învingătorul»?“ Cu toate acestea, ea insista că Cristos este Învingătorul. Mi-a citit două versete din Scriptură. Atunci și acolo mi s-a făcut lumină, atât înlăuntrul, cât și în afara mea. În acea zi am început să înțeleg ce înseamnă că Cristos este biruința noastră. Înainte aveam doar cunoașterea scripturistică a biruinței lui Cristos. Atunci însă am dobândit o nouă cunoaștere, de la Dumnezeu. Am început să văd că biruința pe care o avusesem înainte era ca o armă făcută din trestie — total ineficace. Mi-am dat seama atunci de caracterul atotcuprinzător al biruinței lui Cristos. El include biruința asupra vrăjmașului, asupra păcatului nostru, asupra bolii noastre și asupra tuturor lucrurilor. Pentru că a avut parte de multe tratamente din partea lui Dumnezeu, această soră știa ce este biruința lui Cristos. Și pentru că Îl cunoaștea pe Dumnezeu, ea era în stare să îi ajute pe alții.

Astăzi mulți credincioși acordă prea puțină atenție Bibliei. Dați-mi voie să vă întreb care din cele șaiszeci și șase de cărți din Biblie vă sunt cele mai cunoscute? Ce trist că mulți creștini nu

cunosc bine nici măcar o singură carte din Biblie! Dar lucrul și mai trist este că ei nu Îl cunosc pe Dumnezeu într-un mod real. Dacă vrem să-L cunoaștem pe El, nu trebuie să lăsăm nimic să treacă pe lângă noi fără să îi acordăm atenție, fie că e vorba de ceva legat de familia noastră sau de trupul nostru sau de locul în care trăim. Trebuie să venim cu orice problemă înaintea lui Dumnezeu și să ne rugăm până ce primim răspuns. În felul acesta vom învăța lecțiile pe care le avem de învățat și vom ajunge la o adevărată cunoaștere a lui Dumnezeu.

Cunoașterea lui Dumnezeu și lucrarea

Să spun câteva cuvinte și lucrătorilor. Nimeni nu poate lucra pentru Dumnezeu dacă nu Îl cunoaște pe El. Mulți își închipuie că sunt calificați să vestească Evanghelia după ce au făcut studii în seminariile teologice. Dați-mi voie să pun următoarea întrebare: Când mergem să vestim Evanghelia, căutăm să explicăm Biblia sau să Îl propovăduim pe Mântuitorul? Să facem o expunere din Cuvântul lui Dumnezeu sau să spunem oamenilor vestea bună? Chiar dacă aceste seminarii ar fi foarte bune, ele nu pot decât să îi ajute pe oameni să înțeleagă Biblia, nu să-L cunoască pe Dumnezeu. În zilele noastre sunt mulți care înțeleg Biblia, mulți care pot analiza bine Cuvântul, dar câți pot vorbi din Dumnezeu și despre modul de a-L cunoaște pe El? Dacă dorim să lucrăm pentru Dumnezeu, trebuie mai întâi să învățăm să-L cunoaștem pe El.

Unii afirmă că le place să facă lucrarea de evanghelizare personală, și speră că sunt în stare să vestească oamenilor Cuvântul; dar când ajung efectiv în contact cu oamenii, se trezesc că nu au nimic de spus. Într-adevăr, despre ce ar putea vorbi? Cineva poate să vestească doar acel cuvânt care l-a atins pe el personal. El poate să îi ajute pe oameni numai în lucrurile unde el însuși a cunoscut atingerea lui Dumnezeu. Ce ar putea în realitate să predice cineva dacă nu Îl cunoaște pe Dumnezeu?

Să ilustrăm cele spuse printr-un exemplu: Este în viața ta un păcat anume de care nu ai scăpat. Mâna lui Dumnezeu atinge întotdeauna acest punct. Ori de câte ori te rogi, Dumnezeu îți vorbește despre acest păcat. El nu te va lăsa în pace până ce problema acestui păcat nu va fi rezolvată. Când te întâlnești cu un frate care este într-o situație similară, îți dai seama că cunoașterea Bibliei nu poate să rezolve problema lui, deoarece păcatul acela trebuie îndepărtat. Însă în caz că ești nepăsător cu privire la propriul tău păcat, îl vei scuza pe fratele care săvârșește același păcat ca și tine, căci, scuizându-l pe el, te scuzi pur și simplu pe tine însuși; nu poți nicidecum să îl ajuți.

Dacă un frate a fost cercetat de Dumnezeu și a primit lumină cu privire la sculatul dis-de-diminează, el îl va aborda pe un alt frate care obișnuiește să se scoale târziu, spunându-i: „Frate, scoală-te devreme, căci se topește mana“. Întrucât a avut parte de tratamentul Domnului, el poate acum să îi ajute pe alții.

A predica înseamnă a vesti ceea ce Dumnezeu a lucrat în viața ta. Altfel, indiferent cum ai predica, nu vei fi în stare să-i duci pe oameni la țintă. Astăzi se vorbește mult, dar rezultatele sunt așa de puține, deoarece predicatorii înșiși nu au învățat prin intermediul lucrării lui Dumnezeu în viața lor. Este mai bine să nu ne deschidem gura dacă ceea ce predicăm este doar o învățătură — rezultatul a două sau trei ore de pregătire a predicii. E nevoie de trei sau cinci ani în care să experimentăm lucrarea crucii înainte de a fi potriviți pentru a predica. Dacă rezolvăm problema unor lucruri care ni se întâmplă în fiecare zi, vom fi calificați să-i ajutăm pe oamenii care au aceleași probleme ca și noi.

Știți care este deosebirea între predică și mărturie? Predica nu poate ajuta, dar mărturia poate. Poți să alcătuiesti o predică după standardele omului și, totuși, să nu îi îndrumi pe alții cu succes pe cale, deoarece nu au un punct de sprijin. Este ca în cazul unui elev ce încearcă să scrie o compunere despre o excursie în care el nu a fost. Nu tot așa este însă cu mărturia. Când mărturisești, descrii

situația reală — ca și cum ai ține în fața ochilor ascultătorilor însuși lucrul despre care vorbești. S-ar putea să nu fii prea fluent în vorbirea ta, dar cele spuse nu sunt greșite. Căci tu descrii o scenă reală, care este atât vizibilă, cât și palpabilă. Prin urmare, lucrând printre credincioși, ca de altfel și printre necredincioși, este de mare importanță lucrarea pe care Dumnezeu a reușit să o facă în noi. Numai lucrurile pe care le-am experimentat sunt reale și îi vor atinge pe oameni atunci când le vorbim.

Frați și surori, sunt zeci de mii de lucruri ce necesită atingerea lui Dumnezeu. Cât de regretabil că, până în prezent, noi am trecut nepăsători peste așa de multe lucruri, fără să fi cunoscut tratamentul lui Dumnezeu. Dacă vom învăța să acceptăm căile lui Dumnezeu cu privire la noi în fiecare zi, vom ajunge să Îl cunoaștem pe El după un timp. Mulți credincioși aleargă încoace și încolo pentru a-i asculta și întreba pe oameni, fără să Îl caute ei înșiși pe Domnul. Nu este de mirare că încă nu Îl cunosc pe Dumnezeu chiar dacă sunt mântuiți de mulți ani. Cât de tristă este această stare! Noi trebuie să Îl întrebăm pe Dumnezeu ce să facem într-o problemă sau alta. Trebuie să căutăm până vom afla voia Lui. Să nu ne rugăm doar o dată și apoi să ne oprim. Repet, dacă te rogi numai o dată, ar fi mai bine să nu te rogi deloc.

În concluzie deci, dați-mi voie să spun că credincioșii leneși nu se pot aștepta să-L cunoască pe Dumnezeu. De asemenea, vreau să spun și celor care Îi slujesc lui Dumnezeu că nu vor fi în stare să-i sensibilizeze pe oameni dacă ei înșiși nu au fost sensibilizați de Dumnezeu. Fie ca să învățăm zilnic să stăm înaintea lui Dumnezeu ca El să lucreze în viața noastră. Astfel de experiențe sunt din cale-afară de prețioase. Este mult mai valoros să Îl cunoști pe Dumnezeu decât să ai o cunoaștere mentală a Bibliei. El să ne binecuvânteze pe toți.